Anul XVIII No. 2. — Duminecă 2 Ianuarie 1900

5 Bani foaia în România — 10 Bani în străinătate

ABONAMENTE
România | Străinătate
Lei 5. — Trei luni 10 Lei
» 9.80 Șase luni 20 »
» 19.50 Un an 40 »
Abonații primesc gratis „Universul Literar" colorat.

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA

ANUNCIURI
Pag. II și III: »
Linia corp 7 Bani 30
Pag. IV: » 15
Inserții și Reclame: 1 Leu linia

REDACȚIA, Strada Brezoianu No. 11, București.
Telefon No. 73.
Adresa telegrafică: Universul—București.

Abonamentele și Anunțurile se primesc la: ADMINISTRATIA: Str. Brezoianu 11, București.

Mdr 11344
B.C.U. Iași
7 OCT 1985

„UNIVERSUL" de ieri s'a tipărit în 97.480 exemplare.

Calendar pe anul 1900

Ortodox

Sâmbătă, 1 Ianuarie. — †† **Sfântu Vasile.**

Catolic

Sâmbătă, 13 Ianuarie. — Gottfried.

Soarele răsare 7.36; apune 4.43

București, 1 Ianuarie.

LA MULȚI ANI!

Ca Fĕt-Frumos cel din poveste,
Purtat pe aripe de vînt,
Sosit-a Anul Noŭ, azĭ noapte,
Pornit din cerurĭ pe pămînt...

Și'n cornu'ĭ de aur el aduse
Și fericirĭ și bucurĭ,
Pe carĭ, cu drag, să le împartă
De la bĕtrânĭ pân' la copiĭ...

Aduse 'n lume bună pace
Intre popoarele 'n rĕzboĭ,
Și la mâhnițĭ și 'n suferință
O ușurare în nevoĭ...

Ș'aduse Anul Noŭ, ce este
Al nostru Domn pentru un an,
In inimĭ milă, bunătate,
Ș'ajutorință la sĕrman...

Și de Anul Noŭ, ***Universul***,—
Cum a făcut d'atâtea orĭ,—
Cu drag, el vine să ureze
La mult iubiții'ĭ cititorĭ:

«Viață lungă, fericită,
«Și ne'ntinată de dușmanĭ;
«Avere, ranguri, sănĕtate
«In noul veac și: *La mulți anĭ!*

«Universul».

ANUL NOU 1900

Anul 1899 a dispărut pentru tot d'auna în nemărginita mare a veciniciei; n'aŭ rĕmas dintr'însul de cât numaĭ amintirĭ plăcute pentru unĭĭ și dureroase pentru alțiĭ, cu atât maĭ mult, că fie-care la apariținea luĭ și-a nutrit speranțe pline de cele maĭ frumoase ilusiunĭ.

Ajunși la sfârșitul luĭ și făcênd o privire retrospectivă, ne amintim cu durere dispariținea multor prietenĭ iubițĭ, cea maĭ mare parte din noĭ avem a deplânge moartea unor ființĭ iubite: părinți, fraț, surorĭ și fiĭ, carĭ la începutul anuluĭ expirat s'aŭ bucurat împreună cu noĭ de apariținea luĭ.

In adevĕr, ar trebui să aibă cine-va o inimă de piatră ca să nu fie adênc impresionat, când își reamintește de ființele scumpe luĭ dispărute pe vecinicie în marea uitărei.

In urările zgomotoase ale nouluĭ an 1900, se cuvine să vĕrsăm o lacrimă de durere pentru acele ființĭ scumpe nouă, să ne reamintim frumoasele lor fapte și să le urmăm preceptele, de carĭ s'aŭ condus în viață.

Și când ne gândim la toate aceste împrejurărĭ, să nu avem tocmaĭ o încredere prea mare în valurile schimbătoare ale anuluĭ noŭ 1900, aceleași reflecțiunĭ le vor face de sigur la rîndul lor alțiĭ și asupra noastră, de oarece omenirea se reînouește neîncetat, totul curge și nimic nu rĕmâne, totul este într'o scurgere perpetuă.

Dacă reflectăm asupra unuĭ interval maĭ mare de anĭ din trecut, o jale și maĭ mare ne cuprinde.—Ne aseménăm călĕtoruluĭ, care s'a întors dintr'o lungă călĕtorie în locurile favorite ale tinereței sale și n'a maĭ găsit acolo pe nimenĭ din prietenĭĭ iubițĭ, din rudele luĭ, din ființele cele maĭ scumpe dispărute pe vecinicie! Cât de mare este durerea luĭ și ce pustiŭ nemărginit simte în sufletul luĭ, până când plecând iarăși în călĕtorie valurile spumegânde îl înghit și pe dênsul.

S'a zis, și cu drept cuvînt, că omul trăește prin amintirea trecutuluĭ. Numaĭ atunci însă va simți o liniște în sufletul sĕŭ, când examinându-și actele în conștiința sa, va găsi că a lucrat conform legeĭ morale și a principiilor binelui, adevĕrului și a frumosului, ce decurg din ea și când examinându-și actele, va găsi că în toate împrejurările vieței sale și-a făcut datoria.

Un lucru nu trebue să-l perdem din vedere și anume: Noĭ ne aseménăm corăbierilor, carĭ la începutul anuluĭ pleacă în călĕtorie pe marea vecinicieĭ pentru ca în această mare în intervalul de un an să ajungă la o insulă, la un port al acesteia,—dar câțĭ din noĭ nu-și pierd viața în valurile spumegoase, așa că este imposibil să ajungem cu toțiĭ la această insulă.

Dacă viața noastră este atât de nestatornică, dacă suntem numaĭ niște călĕtorĭ în lumea aceasta, trebue să ne gândim foarte serios la nobila misiune, ce avem de îndeplinit.

Este vorba dar de realizarea idealuluĭ în toate ramurile activităței: pe terenul politic, cultural, industrial și economic în sensul filosofuluĭ grec Platon, în concepțiunea binelui suprem, a nobiluluĭ, frumosuluĭ, cu un cuvînt în câștigarea tuturor virtuțiilor, carĭ fac fală unuĭ popor, în respectul legeĭ, a credinței și a obiceiurilor luĭ strĕmoșeștĭ.

Pentru noĭ românĭĭ binele suprem este realizarea luĭ în toate sferile de activitate, cu un cuvînt prosperarea scumpeĭ noastre Patriĭ în toate sensurile. Să ne aducem aminte că numaĭ virtuțile străbune, frica de Dumnezeŭ, religiunea strămoșească, patriotismul strĕmoșilor noștri ne-aŭ lăsat nouĕ, urmașiĭ lor, o țară liberă, fructul multiplelor lor osteneli, devotament și sacrificiĭ.

Ca românĭ dar să avem în vedere principiul latin: Prin unire Statele cele micĭ cresc, și se sfarmă din temelie prin discordie cele marĭ.

Uniți dar să fim între noĭ pentru binele scumpeĭ noastre Patriĭ în fața orĭ-cărei primejdiĭ.

Noul an 1900 ni se prezintă ca un copil nevinovat, plin de speranțe; facă Cerul să fie mânos în toate, aducênd tuturora tot binele și fericirea posibilă.

A. Vêntul.

Politica externă

Partidele politice din Germania și proiectul marineĭ

Cu ocazia anuluĭ noŭ, Impĕratul Wilhelm a rostit în fața ofițerilor din Berlin un discurs asupra nevoeĭ ce Germania are de a reorganiza flota eĭ. Aceste cuvinte dovedesc că, departe de a fi descurajat de opoziția Reichstagului, Wilhelm II urmărește cu maĭ multă energie de cât orĭ când realizarea marelui sĕŭ plan, pe care îl consideră cu drept cuvînt ca o necesitate pentru rolul și prosperitatea Germanieĭ în lume.

In fața acesteĭ nestrămutate voințĭ împĕrătești, se vor pleca oare partidele politice din Reichstag? Iată chestia cea maĭ importantă la care toată lumea cugetă azĭ în Germania și pe care ne vom sili s'o discutăm, arătând raporturile ce există între guvern și între partidele politice.

In Germania guvernul nu are în parlament o majoritate fixă, pe care s'o reprezinte și care să voteze în tot-d'a-una pentru el, ci din potrivă partidele foarte numeroase se grupează după circumstanțe într'o direcție sau într'alta. Toată arta cancelaruluĭ imperiuluĭ constă tocmaĭ în a găsi în mijlocul acelor partide și fracțiunĭ pe cele ce ar fi dispuse să sprijine guvernul, și acest sprijin se obține de multe orĭ numaĭ prin concesiunĭ reciproce.

Actualmente partidele carĭ joacă cel maĭ mare rol în Reichstag sunt: partidul conservator care are 57 de deputați, partidul național-liberal cu 47 de reprezintanți, partidul socialist cu 56 de membri și în fine Centrul catolic care numĕră 104 deputați. De aceste partide se teme guvernul și de câștigarea voturilor luĭ se ocupă în momentul de față. Socialiștiĭ pot fi a priori eliminați, căcĭ în nicĭ un caz nu vor sprijini proiectul imperial. Din cele-l'alte treĭ partide, cel ale cărui voturĭ sunt maĭ sigure, e partidul național-liberal și aceasta din maĭ multe cauze; întâĭ, fiindcă în toate ocaziile a fost favorabil guvernuluĭ împĕrătesc, al douilea fiind-că d. de Miquel, șeful luĭ, este actualmente ministru de finanțe și în fine pentru-că reprezintă partidul financiarilor, adică marĭ capitaliști, industriași milionarĭ din Germania, carĭ aŭ numeroase interese în crearea uneĭ flote puternice.

Cu conservatoriĭ chestia este maĭ grea. Acest partid se compune din marĭ proprietarĭ ce formează în opoziție cu liberaliĭ și socialiștiĭ reprezintanțiĭ agricultureĭ și vrășmașiĭ extensiuneĭ coloniale și industriale. Autoritatea de care se bucură în momentul de față este mare, căcĭ eĭ aŭ făcut deja să cadă în Landtag canalul de la Elba la Rhin, canal la care ținea mult Impĕratul și pentru obținerea căruia lucrase cu energie. Victoria lor în contra voinței imperiale a fost un adevĕrat eveniment și probabil că și cu ocazia proiectuluĭ marineĭ vor încerca să dovedească din noŭ puterea lor.

Centrul care formează fracțiunea cea maĭ numeroasă are un sistem cunoscut, el se opune cu multă energie proiectelor imperiale, dar cedează ușor în schimbul câtor-va concesiunĭ ce guvernul promite saŭ acordă catolicilor din Germania. Această tactică datează de la Kulturkampf și printr'însa aŭ dobândit catoliciĭ o autoritate așa de mare.

Intr'adevĕr, după ce Bismark destiințase autoritatea catolicilor, centrul, care nu era pe atunci de cât o neînsemnată minoritate, a început o luptă înverșunată în contra luĭ; maĭ târziŭ însă, în fața pericolului socialist, Bismark s'a aliat cu catoliciĭ și a obținut sprijinul lor în schimbul câtorva concesiunĭ, așa că azĭ centrul a devenit partidul guvernamental și guvernul la rêndul luĭ a desființat încetul cu încetul toate mĕsurile anticatolice carĭ provocaseră vestitul Kulturkampf. Când Principele de Hohenlohe a anunțat noul proĭect al marineĭ acum o lună, d. Lieber, șeful centruluĭ, a rostit un vehement discurs în contra reorganisărĭĭ navale și «Gazeta Crucei» din Colonia, ziarul oficial al catolicismuluĭ german, a publicat articole violente în contra Impĕratuluĭ și în contra planurilor luĭ. De atunci însă guvernul a acordat deja înființarea unuĭ seminar și a promis alte foloase, așa că «Gazeta Crucei» a schimbat tonul și d. Lieber va vorbi peste câteva zile în termenĭ maĭ moderați și poate că la urma urmeĭ Centrul, conform tradițiunilor sale carĭ ĭi aŭ fost atât de folositoare, se va decide a vota proiectul marineĭ.

Afară de aceste marĭ partide, maĭ rĕmân încă vre-o 100 de deputați ce fac parte din micile grupurĭ, Alsacienĭ, Polonezĭ, Guelfĭ, Freisinige Vereinigung, antisemițĭ, etc., a căror convertire în parte cel puțin va fi maĭ ușoară.

In resumat decĭ, dacă Cancelarul Imperial isbutește să atragă în favoarea luĭ Centrul, guvernul va avea vre-o 250 de voturĭ din 397. Totul depinde precum vedem de cele 104 voturĭ ale catolicilor, ele vor decide de soarta proĭectuluĭ la care Impĕratul ține atât de mult.

Acestea sunt mijloacele ca să zicem așa normale de carĭ dispune guvernul german pentru a converti partidele politice. Impĕratul Wilhelm maĭ are însă în caz de nevoe și alte două mijloace: unul sentimental, cel alt violent, carĭ vor fi destul de puternice pentru a învinge opoziția Reichstaguluĭ și pentru a face să triumfe inteligentele luĭ planurĭ. Mijlocul sentimental constă în a face apel la patriotismul deputaților, a le arăta cum slăbiciunea floteĭ expune o mare putere ca Germania la umilirĭ ce jignesc o mândrie națională.

Evenimentele ce se petrec acum la Delagoa,- vasele germane luate de Englezĭ sub pretext de contrabandă, revoltă opinia publică cu atât maĭ mult, cu cât inimiciția în contra Angliei crește zilnic în Germania și că simpatia pentru Boerĭ a luat caracterul uneĭ adevĕrate manifestațiunĭ naționale. Impĕratul, care urmărește cu atenție lucrurile, va ști de sigur să profite de această stare și să se baseze pe ea, precum în 1897 s'a bazat pe evenimentele din China, pentru a face pe Reichstag să voteze sexenatul naval. In fine, îĭ maĭ rĕmâne mijlocul violent, disolvarea, care sperie și ca atare convinge pe mulțĭ deputați.

Mijloacele normale cât și cele violente vor determina probabil o presiune destul de puternică, pentru ca să reușească planul imperial.

Și cu o flotă puternică Wilhelm al II-lea va putea să îndeplinească maxima luĭ Frederic Wilhelm I, de care vorbea în ultima sa cuvîntare:

«— Atunci când vreĭ să decizĭ de ceva în lume, nu poțĭ s'o facĭ prin pană, de cât dacă această pană e susținută de puterea armelor».

I. G. D.

DIN FRANȚA

(Coresp. part. a ziar. «Universul»)

Paris, 29 Decembrie.

Situația politică

Avem un noŭ grup parlamentar, compus din deputați și senatorĭ, și care a luat titlul de «alianța republicanilor progresiștĭ.»

Grupul e patronat de d. Méline, fostul prim-ministru și care a ițcălit invitările către diferiții parlamentarĭ.

Alt fapt la ordinea zilei e alegerea luĭ Deschanel la președinția Camereĭ, alegere care se consideră ca un fel de vot de blam la adresa cabinetuluĭ Waldeck-Rousseau, căcĭ guvernul a susținut candidatura radicaluluĭ Brisson, care a maĭ fost de multe orĭ președintele Camereĭ, pe când Deschanel era susținut de dreapta, oportuniștĭ și naționaliștĭ.

Dar, chiar dacă alegerea președinteluĭ Camereĭ va provoca o criză ministerială, se crede că ea nu va avea urmărĭ marĭ și va fi trecĕtoare.

Gravele urmărĭ ale superstițieĭ

La Noirlieu s'a comis un asasinat în următoarele împrejurărĭ:

Un oare care Bacle, a cărui nevastă zăcea bolnavă de maĭ multă vreme, dăduse întâlnire unuĭ oare-care Gatineau, un șarlatan care o căuta pe biata femee, dându-ĭ leacurĭ băbeștĭ.

La ceasul hotărît acesta din urmă se duse acasă la Bacle, întrebându-l ce vrea.

«Așteaptă, o să vezĭ ce vreau», răspunse Bacle. Și luând o pușcă din perete, trase un glonte asupra luĭ Gatineau, care fu atins drept în piept.

Cu toată gravitatea raneĭ sale, victima putu ieși în stradă, unde Bacle, care o urmărea, ĭ trase un al douilea glonț care n'o atinse de cât la un deget, dar răni grav la braț pe o vecină care alergase în ajutorul luĭ Gatineau.

Acesta din urmă a murit în timpul nopței.

Ucigașul Bacle a fost arestat. El e în vĕrstă de 70 anĭ și a declarat că nu-ĭ pare nicĭ de cum rĕŭ de crima luĭ, căcĭ Gatineau ar fi vrăjit pe soția luĭ.

O afacere misterioasă

Poliția și parchetul parizian se ocupă de o moarte întêmplată în niște împrejurărĭ ciudate.

Acum vr'o 3 sĕptămânĭ, un necunoscut conduse, pe la 1 dimineața, la patronul luĭ, pe birjarul Henri, în vîrstă de 33 anĭ; acesta din urmă zăcea în trăsura luĭ de piață, plin de rănĭ și de contusiunĭ.

Necunoscutul declară că a găsit pe Henri întins lângă birja luĭ și nemaĭ dând aproape niciun semn de viață. După această istorisire, necunoscutul plecă.

A doua-zi, nefericitul birjar muriă fără să fi putut vorbi.

Doctorul comunal, însărcinat să constate moartea, a refuzat eliberarea biletuluĭ de înmormîntare și a dat ordin să se ducă la spital cadavrul, pentru autopsie.

In urma acestora, s'a dovedit că birjarul Henri a fost omorît.

Poliția caută acum pe necunoscutul, care a adus pe birjar la patronul luĭ.

Excrocheriĭ de 180 miĭ francĭ

Parchetul a deschis o instrucțiune în privința diferitelor escrocheriĭ comise în ultimul timp de un oare-care Auber, care înființase în Paris un comptuar comercial.

In câte-va lunĭ, el făcuse numeroase cunoștințe cu marĭĭ noștri negustorĭ.

El se afla în legătură cu case spaniole pentru diferite fructe ca: smochine, portocale, etc.; cu case din Bordeaux pentru vinurĭ, și din Lipsca pentru esențe.

Aceste case, victime ale uneltirilor necinstite ale luĭ Auber, vĕzêndu-se înșelate de escroc, aŭ înștiințat parchetul.

Auber vindea mărfurile pe mĕsură ce soseaŭ, incasa banĭĭ și nu se maĭ sinchisea de furnisorĭĭ sĕĭ.

Ierĭ dimineață, s'aŭ luat mĕsurĭ pentru arestarea luĭ Auber. Dar, venind la domiciliul luĭ, poliția constată că escrocul fugise.

Totalul escrocheriilor comise de el, în timp de 6 lunĭ, se urcă la suma de 180 miĭ francĭ.

Brutus

Ilustrația noastră

Cuprinși de cele maĭ marĭ speranțe și ilusiunĭ intrăm veseli în Noul An, pragul veaculuĭ al XX-lea.

Cât de puternice sunt bătăile inimelor noastre când la miezul nopții sunetul sonor al clopotelor bisericelor, predominate de acela de pe Dealul Metropolieĭ, vestesc tuturor începerea Anuluĭ Vechiŭ 1899, și ivirea Nouluĭ An! Fiorĭ ne trec prin tot corpul, pentru că în acel moment uităm toate necazurile și suferințele ce le-am îndurat în vechiul an și încălziți de frumoase speranțe, privim cu bucurie și încredere Noul An, de la care așteptăm tot binele și toată fericirea.

Ilustrația noastră din fruntea ziaruluĭ reprezintă o frumoasă scenă alegorică, care simbolisează în mod atât de sugestiv vestirea Anuluĭ Noŭ.

Un clopot mare din turnul uneĭ înalte biserici, este tras la orele 12 din noapte de o ceată de îngerași, dintre carĭ unul maĭ mare, prin sunet de trâmbiță, vestește tuturor popoarelor sosirea Nouluĭ An. Un alt îngeraș, care stă deasupra clopotuluĭ, iluminează o mare fâșie, pe care stă scris cu litere de foc: La mulțĭ anĭ!

Să uităm decĭ și noĭ, în acest moment solemn care arată începutul unuĭ noŭ an, al unuĭ noŭ veac, toate suferințele și necazurile, și să ne veselim după obiceiul strămoșesc, să sĕrbătorim cu veselie ziua de Anul Noŭ, ca după aceea cu nouĭ forțe, cu o puternică încredere în noĭ înșine, să ne punem pe muncă, cu toțiĭ, umĕr la umĕr, într'o dragoste frățească, pentru ca așt-fel să contribuim la prosperarea, înălțarea și fericirea scumpeĭ noastre Românii și a întregului neam românesc!

Din toată dragostea inimeĭ noastre și a cugetuluĭ nostru, urăm tuturor cititoarelor și cititorilor ziaruluĭ «Universul»: *La mulți anĭ!*

O CUGETARE PE ZI

La Anul Noŭ să nu știe stânga ce face dreapta, când e vorba de milosteniĭ.

CRONICI FEMENINE

Moda în veacul trecut

Intrerup seria mea de cronicĭ despre «Femeea și sănătatea în familie», pentru ca azĭ la începutul veaculuĭ al XX să vĕ vorbesc despre «Moda în veacul trecut», adică al XIX-lea.

Lozinca generală la începutul veaculuĭ al XIX-lea a fost libertatea, spre care omenirea alerga cu lăcomie. In toate manifestațiunile vieții libertatea trona ca o regină și cu deosebire în îmbrăcăminte. S'aŭ suprimat toate lucrurile de prisos.

Femeile, cuprinse de spiritul timpuluĭ, voiaŭ să fie plăcute și să aducă la adevĕrată valoare frumusețea corpuluĭ lor.

Ceea ce prescria Parisul avea valoare pentru întreaga lume civilizată.

Femeile voiaŭ să apară atunci, după cum zice un poet «ca o negură țesută în colorile aurorei.» Se prefera costumul clasic. O tunică din mătase roșie-arămie, cu o bordură de aur, cădea peste o rochie albă cu o trenă lungă, care lăsa să se vadă pantofiĭ. Și frisura devenise antică.

In saloanele frizerilor maĭ marĭ din Paris eraŭ așezate statuele zeilor și ale împĕraților romani.

Cu ivirea imperiuluĭ mareluĭ Napoleon, spiritul femeilor câștigă o nouă influență. Se redeschiserĭ saloanele marĭ și moda ș'ĭ serba acolo triumfurile eĭ. Impĕrăteasa Iosefina cheltuia sume enorme pentru toaleta eĭ și cu toate aceste portul era în general urît.

Portul antic proscrise corsetul, care se strecură însă iarăși pe încetul în toaleta femeilor. Maĭ întâiŭ se purta peste corsage și adică ascuns sub un fișu, de oare-ce mediciĭ îl combăteaŭ și atunci, ca și acum.

Pe la anul 1839 apăru crinolina (Malacoafele), carĭ în curênd fură adoptate de întreaga lume civilizată. Ce e drept, că nu le prea stătea bine femeilor această haină din pĕr de cal, cu vestitele mânecĭ de călugărițe, din carĭ eșeaŭ la iveală dantele și cu mantila.

Impĕrăteasa Franțeĭ, frumoasa Eugenia, apăru la o serbare cu o sută și treĭ volanurĭ, pentru carĭ aŭ trebuit 600 metri de stofă. Pe la 1875 moda aceasta dispăru, dar și cele-l'alte se schimbară repede.

Pe la sfârșitul veaculuĭ al XIX curentul salvator a fost naturalul. Bluza a deschis drumul. De abuzul cursului ne vom putea scăpa, știind cât este de vătămător, și ne vom îmbrăca ast-fel ca corpul nostru să se poată desvolta și arăta în liniile sale naturale.

Trăsătura bărbătească, care s'a strecurat în îmbrăcămintea noastră, va avea o puternică înrîurire asupra portuluĭ nostru, dar cu încetul va dispare.

Și costumul reformator, care corĕspunde timpuluĭ modern, va câștiga toate inimile în acel moment în care comodul va fi în perfectă armonie cu frumosul.

Frumusețea este acel mare monument cultural, pe care are să'l dea femeea lumiĭ întregĭ!

Olimpia.

CARNETUL MEŬ

Darul de Anul Noŭ

Și azĭ noapte'n miez de noapte
A sosit în Bucureștĭ
Anul noŭ, pornit în lume
Din slăvirile cerești...

'L-ațĭ primit cu bucurie,
Inimoși, cu suflet bun,
Ospătându'l și cinstindu'l
După obiceiŭ strĕbun...

'L-ațĭ dat mese cu plăcinte
Și cu vin de Drăgășanĭ,
Și ațĭ pus să'l cânte hore,
Pe scripcarĭĭ de țiganĭ...

'L-ațĭ făcut pe toată voia,
Și el, foarte mulțumit,
Darurĭ scumpe, minunate,
Tuturora a împărțit...

La bolnavĭ, le-a dat speranța
De 'ntremare 'n viitor;
La săracĭ, făgăduiala
Ca s'o aibă ajutor...

La bocrĭ, viață lungă
Petrecută 'n fericirĭ;
La popor, scăpare 'n pripă
De atâtea asupririĭ...

La flăcăĭ, soțiĭ de casă,
Și la fete, bunĭ bărbațĭ;
La bĕtrânĭ, viață dulce,
Și 'mpăcare la certațĭ...

La zgârciți, o mână largă,
Ca să dea din ea mereu;
La cei rĕĭ, blândețe mare
Și credință 'n D-zeŭ...

La vĕdanĭ, o vĕduvioară
Cu o zestre ca în vis;
Și la soacre, amuțeală,
Să trăești ca 'n Paradis...

In sfîrșit, la toțĭ și toate,
Le-a dat spor, noroc și banĭ,
Și d'aceea-a mea urare
E acuma: «La mulțĭ anĭ!»

Marion.

CRONICA

Tot aurul din lume pentru 10 banĭ

Astăzĭ intrăm în anul 1900. Eŭ mă gândesc la viața mea trecută, la bogățiile mele imense, carĭ azĭ nu maĭ sunt nimic. In anul 1 după Christos, primul din era noastră, mă distraĭ ca un copil să puĭ la o bancă 10 banĭ, cu dobânda compusă. Care e averea mea acum când, devenit cetățean modern, aproape în vêrstă de două miĭ de anĭ, mă decid de a'mĭ retrage fondurile mele de la acea bancă, ca să trăesc din venit? Bogăția mea e așa de neauzită, de colosal de mare, în cât nu maĭ există; suma pe care o reclam de la bancherul meŭ trece de orĭ-ce imaginație; el nu poate să'mĭ dea nicĭ a milioana, nicĭ a bilioana, nici chiar a trilioana parte din ea... și iată-mĕ iar sărac.

Să reluăm decĭ povestirea acesteĭ dureroase istorisirĭ.

Am pus decĭ la o bancă în anul 1 suma de 10 banĭ cu 5 la sută și cu dobânda compusă.

O sută de anĭ după aceea, în epoca glorioasului Traian, care trecu Dunărea, Eufratul și Ti-

UN PROVERB PE ZI

Anul Noŭ, dacă e 'n casă și plăcinta e pe masă.

(Românesc)